

EGY TALÁLKOZÁS, AMELY SZÍVEKET LOBBANTOTT LÁNGRA

Lk 24, 13, 30–32

Ünneplő Gyülekezet, kedves keresztény Testvéreim!

A názáreti Jézust nagypénteken megfeszítették, és a rákövetkező vasárnapon két tanítvány – kik nem tartoztak a tizenkettő közé – Emmaus felé tartott. El voltak merülve a beszélgetésben; komolyak, ünnepélyesek és szomorúak voltak. Telve volt a lelkük keserűséggel. Elveszett, odalett minden, ami szép volt számukra, amiben hittek. Mesterük harmadnapja halott. Az asszonyi mendemonda, sőt néhány társuk is üres sírt és élő Jézust emleget ugyan, de – hogyan higgyen ilyesmiket az ember?!

Akkor hirtelen valami teljesen váratlan dolog történt. A szomorú vándorok mellé Jézus szegődött, mint *ismeretlen útítárs!*

Magában véve már az is hihetetlen, hogy Jézus megjelent mellettük. Ennél már csak az a hihetlenebb, hogy nem ismerték fel. És nem tudni, hogy: miért? – Talán el volt rejtve az orcája? Talán más volt külső megjelenése, mint azelőtt? – Valamennyi valószínű lehetőség volna, ha a test szerinti feltámadás szemszögéből közelítenénk az eseményekhez, de az evangélista említést sem tesz e lehetőségekről. Éppen ezért van egy másik, lélektani szempontból talán a legkézenfekvőbb lehetőség: *Nem ismerték fel, mert nem is vártak a megjelenésére.*

Ha valakit nem várunk, ha valakire nem számítunk: könnyen elmegyünk mellette az utcán. Ha valami otrombát vagy kivetnivalót keresünk, szinte biztos, hogy nem vesszük észre a figyelemre méltót, a szépet... Mivel nekik csak az járt az eszükben, hogy Jézus meghalt, és sírba tették: egyáltalán nem gondoltak arra, hogy valaha találkozni fognak még vele!

Az ismeretlen útítárs megkérdezte tőlük, hogy miről beszélgetnek egymással útközben. A két tanítvány szomorúan megállt, meghökkenve nézett rá, mondván, hogy: minden bizonnyal te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ezekben a napokban!

Mi is hitetlenkedve nézünk mindig arra, aki teljesen tájékozatlan, tudatlan valami olyan dologban, amiről nekünk alapos ismereteink vannak. Ezt nem érteni? – mondjuk méltatlankodva, mikor olyan világos, mint az egyszeregy!

Akkor megkérdezte tőlük nyíltan, hogy: Mi is történt? – A tanítványok pedig elmondták röviden és világosan: Volt egy ember, és micsoda ember volt! – Hirtelen megelevenedtek bennük az emlékek: Nagy volt szóban és cselekedetben Isten és az egész nép előtt, de a főpapok letartóztatták és átadták a katonáknak, hogy keresztre feszítsék... A következő mondat a

Szentírás legszomorúbb sora: „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy Ő fogja megváltani Izraelt!” – Mintha a próféták minden jövendőmondása, és a nép teljes reménye hiúsult volna meg hirtelen.

Nincs senki közülünk, aki ne tapasztalta volna meg a csalódás és reménytelenség sötét mélységeit, a szárnysegett remények keserű kiábrándultságát. Mennyire vártuk és reméltük mi is, hogy a jézusi jóság és szeretet megváltja és beteljesíti a világot! Mennyire kívántuk, hogy ami az „előttünk járóknak” nem sikerült nemzedékeken át Isten országa kibontakoztatásának folyamatában, az talán sikerülni fog nekünk, legalább itt, e kicsiny közösségben, „egy talpalatnyi rögön”... És annyi év után, mily mérhetetlenül fájdalmas a kiábrándulás!

De ez még nem minden – mondták a tanítványok. Ma reggel néhány asszony kiment a sírhoz, és – üresen találták! Kiment kettő a tanítványok közül is, és ők is úgy találtak mindent, ahogy azt az asszonyok elmondták. Nem tudni, hogy a katonák lopták-e el a testet, vagy valaki más? Egy nyilvánvaló: nincs a sírban.

Akkor újra az ismeretlen útítárs szólalt meg, és két kérdést intézett hozzánk, ami igen meglepte a tanítványokat. Azt kérdezte először: Hát nem vagytok ti balgák?! – Ezt követte mindjárt a második kérdés: Nem kellett talán Jézusnak szenvednie ahhoz, hogy halhatatlanná legyen? Vagyis: lehet-e más útja az igazság diadalra jutásának, a halhatatlanság kivívásának, mint az értük vállalt szenvedés és áldozat? – De nem adott időt nekik, hogy válaszoljanak, mert jól tudta, hogy mit mondtak volna. Természetesen azt, hogy a szenvedés vállalása nem vezethet győzelemre; különösen az a meg nem érdemelt, kegyetlen és durva szenvedés nem, amin Jézusnak kellett átmennie.

Mennyire mai gondolat! Mi is ezt mondtuk volna. Mi is úgy gondolkodunk, hogy inkább az anyagiak szerzése terén való eredményesség, a hatalom birtoklása, a kényelmesen megszerezhető örömök a „sikeres élet” és a dicsőség egyetlen lehetséges útja. Ekkor kezdte az ismeretlen útítárs megmagyarázni nekik az Írásokat...

De időközben megérkeztek a faluba, és be is esteledett. Milyen szépen fordítja ezt Károli Gáspár Bibliája: „*Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott!*” (Lk 24, 29). – Ő pedig bement velük a házba, de nem addig, amíg meg nem hívták.

Jézus soha nem erőszakolja magát reánk; megadja nekünk a szabadságot, hogy elfogadjuk vagy megtagadjuk Őt. Ebben van az emberi élet egyik legnagyobb méltósága. Jaj annak az embernek, aki megtagadja, de micsoda kiüntetés az a szabadság, mely szerint – ha elfogadjuk – önszántunkból, szabadon fogadhatjuk el Őt!

Eljött a vacsora ideje. Leültek az asztalhoz, az ismeretlen útítárs pedig vette a kenyeret, s hálát adván megtörte, és odanyújtotta nekik. És abban a pillanatban felismerték Őt!

Jézust nem a megjelenéséről ismerjük meg, nem is a beszédéről vagy a ruhájáról, vagy arról a társaságról, amelyben találjuk. Néha nem is a temp-

lomban találkozunk vele, hanem az életnek egészen váratlan helyzeteiben; nem is mindig ünnepnapokon, hanem gyakran hétköznapi alkalmával... *Aról ismerjük meg mindig, amit cselekszik: megtöri a kenyeret és megosztja azokkal, akiknek szükségük van rá.*

Az élmény nem tartott sokáig. Hirtelen eltűnt a szemük elől. – Az élet legszebb és legnagyobb élményei nem tartanak soká, elszállnak a sasok szárnyán, és csak az emlékük marad meg. Néha életreszólóan, egész további életünket meghatározó módon...

A feltétlenül figyelemre méltó és meglepő az, hogy a tanítványok nem tettek fel egyetlen olyan kérdést sem, amit mi kérdeztünk volna, ami a húsvéti történet hallatán pedig valósággal kikíváncsozik belőlünk. Csak egyet kérdeztek, ami igazában nem is kérdés volt, hanem inkább megerősítés: *„Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”*

És kérdezték egymást, tudakolták egymástól egyre lázasabban, már egymás szavába vágva, egymást is erősítve, lélegzetet sem véve, elfúlóan: Tényleg, hát nem *„gerjedezett-é”* a mi szívünk, nem *„dobbant-e meg”* a mi szívünk, nem *„lángolt-e”* a mi szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton?! – A felismerés bizonyossága ez. A megszülető húsvéti hit hangja, kifejeződése. Az élő Jézussal való találkozás szívünket torkunkban dobogtató varázsa! A halhatatlanság és az örökélet gyönyörű üzenete! Egyetlen szóval: Húsvét.

Keresztény Testvéreim! Isten csodálatos ajándéka ez a *„lángoló szív”*. Csak az igazi, nagy-nagy öröm tudja lánggra lobbantani, olyanná tenni az emberi szívet, mint amilyen a tanítványoké volt az első húsvétban, az örökélet hitének megtapasztalásakor. Ennek ígézetében érezték meg azt is, hogy ezt az örömet nem tarthatják többé titokban. Meg kell osztani, tovább kell adni. Menni kell, beszélni kell róla, hadd tudja meg mindenki, hogy mindenki boldog lehessen! Mert a megosztott öröm: kétszeres öröm. Ha meg sokan részesednek benne, akkor sokszorosára nő és sokakat boldogít... A két tanítvány pedig *„lángoló szívvel”* és boldog örömmel sietett vissza Jeruzsálembe, hogy elbeszéljék a többi tanítványnak különös – az evangélista által húsvéti-nak nevezett – élményeiket.

Hadd kérdezzek most valamit Tőled, húsvétot ünneplő Testvérem! Igaz-e ez a Lukács evangélista által megörökített *gyönyörű húsvéti hitélmény*, vagy színes legenda csupán?

Válasz helyett hadd fűzzek hozzá két észrevételt csupán:

Az első így hangzik: az örökélet nem hihetetlen csupán azért, mert túl van a mi húsvéti élményt megtapasztaló képességeink határán! – Valamikor azt is tudtuk, hogy *„jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”* (Exupéry.) A kortárs költő, Csoóri Sándor így ír erről:

*„A tegnapiak még tudták, mit súg a fű.
mit súg az Isten, mit a halálfa ága vörös holdnál,
de most a Holdra utazóknak szájuk csak darálja:*

*élünk, megvagyunk, ragyog a végleges por és mennyi
üresség a fehér kráterekben!”*

Vagyis azok, akik közel álltak Jézushoz, akik igazán szerették Őt, akiknek szíve a Jézusé volt: nagypénteki halála után is újra meg újra megtalálták és megtapasztalták Őt, az élő, a halhatatlant! Így igaz, és így van ez ma is, az általunk ünnepelt – immáron kétezredik – húsvét ünnepén is.

A második észrevételt már sokkal nehezebb szavakba önteni. Néha, amikor nagyon elkeseredünk, amikor minden reményünk darabokra török, megtörténik, hogy hirtelen egy idegen ér utol. Türelmesen meghallgat, amíg feltárjuk szívünket és megvalljuk minden bajunkat eleitől végig. Szeretete lassan megnyitja a megértésnek kapuit. Ilyenkor, ha behívjuk, belép hozzánk, és mikor belép, hirtelen felismerjük benne az élő Jézust! És akkor már – lángralobbant tanítványi szívvel – mi is tudjuk, hogy a húsvéti történet milyen igaz. Ámen.

KECSKÉS CSABA – KOVÁCS ISTVÁN

A LÉLEK GYÜLEKEZETE

ApCsel 4, 32

Ünnepelő Gyülekezet, kedves Testvéreim!

Az első pünkösdkor megalakult keresztény gyülekezet legszebb jellemzése így hangzik: „A hívők összessége pedig szívében és lelkében egy volt.” Ezt követően oly rohamosan nőtt a keresztény hívek száma, hogy rövid időn belül már a hívek sokaságáról lehetett beszélni. Minket ez a jelenség közelebbről érint és érdekel, mert nekünk épp az egyház sorvadása, sok gyülekezetünk lélekszámának csökkenése a legnagyobb aggodalmunk. Ennek számos okát lehetne felsorolni, de mi – ez ünnepi alkalommal – inkább a kereszténység gyors terjedésének, térhódításának okait keressük.

A legkézenfekvőbb ok – nyilván – mindjárt beszédem alap gondolatában található: „A hívők összessége pedig szívében és lelkében egy volt.” Ami azt jelenti, hogy a szentlélek kitöltésének és a keresztény egyház megalapításának ünnepén létrejött egy *valódi közösség*, amelynek tagjai szív és lélek szerint egyek voltak. Ez már magában véve is tömegesen vonzotta a hívőket! Érthetően. Lenne közülünk valaki, aki nem akarna egy ilyen igazi keresztény közösség tagja lenni? Egy olyan valódi közösséggé, amelynek tagjai szív és lélek szerint egyek, s a hit és cselekedetek szempontjából is egy akaraton vannak? Aligha. Az ember alapvetően közösségi lény, s mindenkoron ilyen közösség tagja kívánt lenni. Akkor volt boldog a múltban, s akkor boldog ma